

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2010 r. — Masco i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-378/10)**

(2010/C 301/65)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Masco Corp. (Taylor, Stany Zjednoczone Ameryki), Hansgrohe AG (Schiltach, Niemcy), Hansgrohe Deutschland Vertriebs GmbH (Schiltach, Niemcy), Hansgrohe Handelsgesellschaft m.b.H. (Wiener Neudorf, Austria), Hansgrohe SA/NV (Anderlecht, Belgia), Hansgrohe B.V. (Westknollendam, Niderlandy), Hansgrohe SARL (Antony, Francja), Hansgrohe Srl (Villanova d'Asti, Włochy), Hüppe GmbH (Bad Zwischenahn, Niemcy), Hüppe Gesellschaft m.b.H. (Laxenburg, Austria), Hüppe Belgium SA/NV (Zaventem, Belgia) i Hüppe B.V. (Alblasserdam, Niderlandy) (przedstawiciele: D. Schroeder, adwokat, oraz J. Temple Lang, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne, w zakresie, w jakim uznano w nim, że skarżące uczestniczyły w porozumieniu ciągłym bądź uzgodnionych praktykach w „sektorze instalacji sanitarnych do łazienek”, oraz
- obciążenie Komisji kosztami obsługi prawnej oraz innymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżące w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności w części art. 1 decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39.092 — Instalacje sanitarne), w której Komisja uznała, iż skarżące, wraz z innymi przedsiębiorstwami, naruszyły art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG poprzez uczestnictwo w porozumieniu ciągłym lub uzgodnionych praktykach w sektorze w „sektorze instalacji sanitarnych do łazienek” na terytorium Niemiec, Austrii, Włoch, Francji, Belgii i Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą jeden zarzut.

Skarżące kwestionują dokonaną przez Komisję kwalifikację prawną ich czynu jako jednego złożonego naruszenia, obejmującego trzy różne grupy produktów, a mianowicie baterie i armaturę, kabiny prysznicowe i ceramikę sanitarną, zamiast uznać, go za trzy odrębne naruszenia.

Skarżące nie są producentami ceramiki sanitarnej. Twierdzą one, że uznając, iż uczestniczyły one w pojedynczym, złożonym naruszeniu obejmującym trzy grupy produktów, w tym ceramikę sanitarną, Komisja popełniła błędy w zakresie oceny okoliczności faktycznych oraz naruszyła prawo. Uznanie przez Komisję w decyzji, że popełnione zostało pojedyncze, złożone naruszenie nie jest spójne z dotychczasową praktyką decyzyjną Komisji (ani orzecznictwem Trybunału). Komisja naruszyła w ten sposób zasady przejrzystości, pewności prawa i równego traktowania. W szczególności przedstawione w decyzji fakty i dowody nie uzasadniają wniosku Komisji, że popełnione zostało pojedyncze, złożone naruszenie obejmujące trzy różne grupy produktów.

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Keramag Keramische Werke i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-379/10)**

(2010/C 301/66)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Keramag Keramische Werke AG (Ratingen, Niemcy); Koralle Sanitärprodukte GmbH (Vlotho, Niemcy); Koninklijke Sphinx BV (Maastricht, Niderlandy); Allia SAS (Avon, Francja); Produits Céramique de Touraine SA (PCT) (Selles sur Cher, Francja); oraz Pozzi Ginori SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: J. Killick, Barrister, P. Lindfelt, adwokat, I. Reynolds, Solicitor, i K. Struckmann, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości bądź w części;
- stwierdzenie, że skarżące nie ponoszą odpowiedzialności za działania antykonkurencyjne w sektorze baterii łazienkowych oraz, w razie konieczności, stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim może ona obciążać skarżące odpowiedzialnością w tym względzie;
- ponadto, bądź tytułem żądania ewentualnego, obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się stosowne w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. (sprawia COMP/39.092) w zakresie, w jakim w decyzji tej skarżące obciążono odpowiedzialnością za uczestnictwo w porozumieniu ciągłym lub uzgodnionych praktykach w sektorze wyposażenia łazienek i armatury sanitarnej na terytorium Niemiec, Austrii, Włoch, Francji, Belgii i Niderlandów.

W uzasadnieniu skargi skarżące podnoszą siedem zarzutów:

Po pierwsze podnoszą one, że Komisja nie oceniła lub nie zbadała właściwego kontekstu gospodarczego, wobec czego nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób antykonkurencyjnego celu zarzucanych naruszeń. Skarżące twierdzą, że Komisja nie była uprawniona do przyjęcia założenia (czy też uznania), że rozmowy i) między podmiotami nie konkurującymi ze sobą oraz ii) dotyczące ceny, która nie ma znaczenia gospodarczego i której nie płaci żaden uczestnik rynku, miały cel antykonkurencyjny.

Po drugie skarżące utrzymują, że Komisja popełniłaby błąd, gdyby obciążyła je odpowiedzialnością za naruszenie w sektorze baterii łazienkowych, zważywszy na treść zarzutu pierwszego oraz na okoliczność, że skarżące nie są producentami baterii łazienkowych.

Po trzecie skarżące podnoszą, że Komisja nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób istnienia zarzucanego naruszenia, w szczególności ze względu na to, że przeprowadzona przez nią analiza dowodów była błędna w odniesieniu do Francji, Włoch oraz Keramag Keramische Werke Aktiengesellschaft w Niemczech.

Po czwarte twierdzą one, że Komisja nie wykazała interesu w stwierdzeniu naruszenia w Niderlandach, gdzie uległo ono przedawnieniu.

Po piąte skarżące podnoszą, że Komisja

- i) nie sformułowała prawidłowo zarzutów w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów oraz
- ii) nie uwzględniła ani nie ujawniła stosownych dowodów mogących świadczyć o braku odpowiedzialności skarżących.

Te uchybienia proceduralne doprowadziły w ocenie skarżących do naruszenia ich prawa do obrony.

Po szóste skarżące utrzymują, że przeprowadzone w sprawie dochodzenie miało charakter wybiórczy i arbitralny, gdyż ściganiem nie objęto nigdy wielu przedsiębiorstw, którym zarzuca się uczestnictwo w rzekomo bezprawnych spotkaniach lub rozmowach.

Po siódme podnoszą one, że grzywna jest niesprawiedliwie i nieproporcjonalnie wysoka, w szczególności ze względu na brak wprowadzenia w życie ustaleń z tych rozmów lub ich skutków rynkowych. Skarżące wnoszą zatem do Sądu o skorzystanie z nieograniczonego prawa orzekania wynikającego z art. 261 TFUE, w celu obniżenia kwoty grzywny.

Skarga wniesiona w dniu 8 września 2010 r. — Sanitec Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-381/10)

(2010/C 301/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sanitec Europe Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: J. Killick, Barrister, I. Reynolds, Solicitor, P. Lindfelt i K. Struckmann, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nie ważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. w sprawie COMP/39092 — Instalacje sanitarne;
- stwierdzenie, że skarżąca nie ponosi odpowiedzialności za antykonkurencyjną działalność w sektorze baterii łazienkowych oraz, w razie konieczności, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim może ona obciążać skarżącą (bądź spółki od niej zależne) odpowiedzialnością w tym względzie;
- ponadto bądź posiłkowo, obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania; oraz
- wydanie wszelkich innych rozstrzygnięć, jakie mogą okazać się stosowne w niniejszej sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 4185 wersja ostateczna z dnia 23 czerwca 2010 r. (sprawia COMP/39092 — Instalacje sanitarne) w sprawie kartelu na rynkach instalacji sanitarnych do łazienek w Belgii, Niemczech, Francji, Włoszech, Niderlandach i Austrii obejmującego koordynację cen sprzedaży i wymianę istotnych informacji handlowych oraz, tytułem żądania ewentualnego, obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze Komisja nie oceniła lub nie zbadała właściwego kontekstu gospodarczego, wobec czego nie zdołała wykazać w wymagany prawem sposób antykonkurencyjnego celu zarzucanych naruszeń. Instytucja ta nie była uprawniona do przyjęcia założenia (czy też uznania), że rozmowy i) między podmiotami nie konkurującymi ze sobą oraz ii) dotyczące ceny, która nie ma znaczenia gospodarczego i której nie płaci żaden uczestnik rynku, miały cel antykonkurencyjny.